

הקומוץ רבה פרק שלישי מנחות

יח.

עין משפט
גור מצוה

ד מ"י פ"ב מנ"ל משיק
ה"ל:
ב מ"י ט"ס הלכה י':

שיטה מקובצת

[6] למצת מודו כי למצת
מודו: [7] צד אחת: [8] הן
ר' הן: [9] שנית לך משנת:
[10] אבידתו איהו נמי פלוגתא:
[11] מפני פלוגתא: [12] אבידתי
דהדר: [13] שפתח: פירש"ש
דלאחר אפיתו כי שמע
מחוץ פי דאין פתחה
במנחת סולת כי אם במנחת
הנאפת כמו מחבת או
מחושט וכן פי בחומש
ולקמן משמע דברלו באת
צחות אלא שמתנת סולת
היתה נקצת קודם אפיה
ו"מ בכולן היתה פתחה:
ע"ע פ"ב מנ"ל משיק: [14] הן:
[15] דברי הכל פסול אפיה
ליוסף הבבלי מ"ה החזרת לי
אבידתי את: אות ה' ותיבת
ל"ה נמחק: [16] פסול: איהו
נמי ר' אלעזר בן שמעון:
פלוגתא קאמר ליה. כשאר
התלמודים שלא הורו ליוסף
הבבלי דדברי הכל פסול:
[17] נמי לדברי: [18] סולת
והדר יוצק שמן ויבולל:
ע"ן לא יצק: [19] מו"ה
שפתחה: [20] ופתח פתח
מורבת: [21] הוא אגרוה
צ"ק בירקא במנחת:
[22] מקצת שחור ושנה במנחת
אינו אלא לעכב ל"א דכתיב
ד' ודשאר נמחק: [23] וידהו: ופי'
זה לא נהרהר לרבינו גיטס
דא"כ הוה ליה לרבינו במנחת
ולא עד אחת הוה גריס עד
לאחר פי עד מאד והבידו
בבחינת פתח השחוט הפסח
בתוספתא אבר רבי פנחס
אחת היינו [ורשב"ש] לפני
ר' אלעזר והיה יושב לפניו
אפי הבבלי והיה חביבו לו עד
לאחת. קצתו: [24] לא יצק
לא בלל. ג' מתנת שכן הוה
שם אחד מתן שחור קודם
הפולת ואח"כ נתון שכן
ובלל והוה בלילה ואח"כ
נתנת שכן בלילית ושמה
צ"ק ולא דקדק לשנות
כסדר שהיו בלילה קודם
צ"ק. ופי' לא בלל:

ור' יהודה סבר בהך פליגי דלעזר רבנן משום דמידי דלאו אורחיה אכל זלהי דברי הכל פסולה: גזירה. דמשמע להניח מנחת דמו אטו כל דמו וכל דמו פסולא דאורייתא הוא כדמפרש במסכת זבחים צ"ל כל הפסולין (דף לו.) תרי קראי כתיבי צומת כו':

גזירה מקצת דמו כו'. תימה בלשמות מדמו נמי נגזר אטו כל דמו וי"ל לשמות כל דמו נמי לא משמעטם שלא יעשה זריקה כלל אלא אחר זריקתה ישמה וז"ל (ט) לאכול אפיה מורים ליגזר אטו כל אימורים דהו פסולא דאורייתא וי"ל דהיא נמי אפשר צאלילה לאחר שהענין למחר או להוליא האור שאינם אלא לזיון בעלמא ולא דמי להניח דמשמעטם שלא יעשה זריקה כלל ועוד צאימורים לא מייפסול מנת להניח אימורין למחר או להוליא לחוק היה פוסל ר' יהודה דמתן צבזמים צפרק כל הפסולין (דף לה:) ושמה טעמא משום דגזר להניח כל האימורים אטו להניח כל דמו: ע"ד אחת. צבגילת סתרים דרבינו נסים גריס עד לאחת פירוש עד מלך כדמתרגמינן מלך מלך וי"מ עד אחת עד הנפש שנקראת [כ] ימיה והשתא משמע הכל דלמו: למד הרבה מרבי אלעזר בן שמעון וקשה דכסוף הערל (במסע ד' פה.) אמר רבי כשהלכתי אצל רבי אלעזר בן שמעון ואמרי לה למצות מצותי אצל ר' אלעזר בן שמעון מצאתי יוסף הבבלי יושב לפניו והיה חביב לו ביותר עד [ב] לאחת אמר לו רבי השוחט את הזבח להניח מדמו למחר מהו אמר לו כשר צהריים אמר לו כשר מנחה אמר לו כשר אלא שר' אלעזר פוסל צהבו פניו של יוסף הבבלי אמר לו יוסף כמדומה אני שלא ביווננו שמועתינו עד פתח אמר לו רבי הן אלא שר' יהודה פשוט שנה לו והזורתי על כל תלמידיו ובקשתי לי חבר ולא מצאתי עכשיו ששנית לי פסול החזרת לי אבידתי זלגו עיניו דמעוות של רבי אלעזר בן שמעון אמר אשירים תלמידי חכמים שדברי תורה חביבין עליכם ביותר קרא עליו המקרא הוא ימה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי וגו' הא מפני שר' יהודה בנו של ר' אלעאי ורבי אלעאי תלמידו של ר' אלעזר [ד] לפיכך שנה לך משנת רבי אלעזר ואי סלקא דעתך דברי הכל פסול אתגנייה מאי החזרת לי [ה] אבידתי איהו פלוגתא קאמר ליה אלא מאי בשר ור' אלעזר [ו] פסול פוסל אתגנייה אי הכי מאי הא מפני [ז] (פלוגתא) אגן נמי פלוגתא קא מתנינן אלא לעולם דברי הכל פסול אתגנייה ובמאי החזרת לי אבידתי [ח] דהדר ליה מיהא שום פסולות בעולם: בתנ"י לא יצק לא בלל ולא פתח ולא מלח ולא הניף לא הגיש או שפתתן [ט] פתים מרובות ולא משחן כשיירה: גמ' מאי לא יצק אילימא לא יצק בלל עיבובא [י] כתב בה אלא לא יצק [יא] בהן אלא זר אי הכי לא בלל נמי לא בלל בהן אלא זר הא לא בלל כלל פסולה והתנן

ור' יהודה סבר בהך פליגי דלעזר רבנן משום דמידי דלאו אורחיה אכל זלהי דברי הכל פסולה: גזירה. דמשמע להניח מנחת דמו אטו כל דמו וכל דמו פסולא דאורייתא הוא כדמפרש במסכת זבחים צ"ל כל הפסולין (דף לו.) תרי קראי כתיבי צומת כו':

גזירה מקצת דמו כו'. תימה בלשמות מדמו נמי נגזר אטו כל דמו וי"ל לשמות כל דמו נמי לא משמעטם שלא יעשה זריקה כלל אלא אחר זריקתה ישמה וז"ל (ט) לאכול אפיה מורים ליגזר אטו כל אימורים דהו פסולא דאורייתא וי"ל דהיא נמי אפשר צאלילה לאחר שהענין למחר או להוליא האור שאינם אלא לזיון בעלמא ולא דמי להניח דמשמעטם שלא יעשה זריקה כלל ועוד צאימורים לא מייפסול מנת להניח אימורין למחר או להוליא לחוק היה פוסל ר' יהודה דמתן צבזמים צפרק כל הפסולין (דף לה:) ושמה טעמא משום דגזר להניח כל האימורים אטו להניח כל דמו: ע"ד אחת. צבגילת סתרים דרבינו נסים גריס עד לאחת פירוש עד מלך כדמתרגמינן מלך מלך וי"מ עד אחת עד הנפש שנקראת [כ] ימיה והשתא משמע הכל דלמו: למד הרבה מרבי אלעזר בן שמעון וקשה דכסוף הערל (במסע ד' פה.) אמר רבי כשהלכתי אצל רבי אלעזר בן שמעון מצאתי יוסף הבבלי יושב לפניו והיה חביב לו ביותר עד [ב] לאחת אמר לו רבי השוחט את הזבח להניח מדמו למחר מהו אמר לו כשר צהריים אמר לו כשר מנחה אמר לו כשר אלא שר' אלעזר פוסל צהבו פניו של יוסף הבבלי אמר לו יוסף כמדומה אני שלא ביווננו שמועתינו עד פתח אמר לו רבי הן אלא שר' יהודה פשוט שנה לו והזורתי על כל תלמידיו ובקשתי לי חבר ולא מצאתי עכשיו ששנית לי פסול החזרת לי אבידתי זלגו עיניו דמעוות של רבי אלעזר בן שמעון אמר אשירים תלמידי חכמים שדברי תורה חביבין עליכם ביותר קרא עליו המקרא הוא ימה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי וגו' הא מפני שר' יהודה בנו של ר' אלעאי ורבי אלעאי תלמידו של ר' אלעזר [ד] לפיכך שנה לך משנת רבי אלעזר ואי סלקא דעתך דברי הכל פסול אתגנייה מאי החזרת לי [ה] אבידתי איהו פלוגתא קאמר ליה אלא מאי בשר ור' אלעזר [ו] פסול פוסל אתגנייה אי הכי מאי הא מפני [ז] (פלוגתא) אגן נמי פלוגתא קא מתנינן אלא לעולם דברי הכל פסול אתגנייה ובמאי החזרת לי אבידתי [ח] דהדר ליה מיהא שום פסולות בעולם: בתנ"י לא יצק לא בלל ולא פתח ולא מלח ולא הניף לא הגיש או שפתתן [ט] פתים מרובות ולא משחן כשיירה: גמ' מאי לא יצק אילימא לא יצק בלל עיבובא [י] כתב בה אלא לא יצק [יא] בהן אלא זר אי הכי לא בלל נמי לא בלל בהן אלא זר הא לא בלל כלל פסולה והתנן

ור' יהודה סבר בהך פליגי דלעזר רבנן משום דמידי דלאו אורחיה אכל זלהי דברי הכל פסולה: גזירה. דמשמע להניח מנחת דמו אטו כל דמו וכל דמו פסולא דאורייתא הוא כדמפרש במסכת זבחים צ"ל כל הפסולין (דף לו.) תרי קראי כתיבי צומת כו':

גזירה מקצת דמו כו'. תימה בלשמות מדמו נמי נגזר אטו כל דמו וי"ל לשמות כל דמו נמי לא משמעטם שלא יעשה זריקה כלל אלא אחר זריקתה ישמה וז"ל (ט) לאכול אפיה מורים ליגזר אטו כל אימורים דהו פסולא דאורייתא וי"ל דהיא נמי אפשר צאלילה לאחר שהענין למחר או להוליא האור שאינם אלא לזיון בעלמא ולא דמי להניח דמשמעטם שלא יעשה זריקה כלל ועוד צאימורים לא מייפסול מנת להניח אימורין למחר או להוליא לחוק היה פוסל ר' יהודה דמתן צבזמים צפרק כל הפסולין (דף לה:) ושמה טעמא משום דגזר להניח כל האימורים אטו להניח כל דמו: ע"ד אחת. צבגילת סתרים דרבינו נסים גריס עד לאחת פירוש עד מלך כדמתרגמינן מלך מלך וי"מ עד אחת עד הנפש שנקראת [כ] ימיה והשתא משמע הכל דלמו: למד הרבה מרבי אלעזר בן שמעון וקשה דכסוף הערל (במסע ד' פה.) אמר רבי כשהלכתי אצל רבי אלעזר בן שמעון מצאתי יוסף הבבלי יושב לפניו והיה חביב לו ביותר עד [ב] לאחת אמר לו רבי השוחט את הזבח להניח מדמו למחר מהו אמר לו כשר צהריים אמר לו כשר מנחה אמר לו כשר אלא שר' אלעזר פוסל צהבו פניו של יוסף הבבלי אמר לו יוסף כמדומה אני שלא ביווננו שמועתינו עד פתח אמר לו רבי הן אלא שר' יהודה פשוט שנה לו והזורתי על כל תלמידיו ובקשתי לי חבר ולא מצאתי עכשיו ששנית לי פסול החזרת לי אבידתי זלגו עיניו דמעוות של רבי אלעזר בן שמעון אמר אשירים תלמידי חכמים שדברי תורה חביבין עליכם ביותר קרא עליו המקרא הוא ימה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי וגו' הא מפני שר' יהודה בנו של ר' אלעאי ורבי אלעאי תלמידו של ר' אלעזר [ד] לפיכך שנה לך משנת רבי אלעזר ואי סלקא דעתך דברי הכל פסול אתגנייה מאי החזרת לי [ה] אבידתי איהו פלוגתא קאמר ליה אלא מאי בשר ור' אלעזר [ו] פסול פוסל אתגנייה אי הכי מאי הא מפני [ז] (פלוגתא) אגן נמי פלוגתא קא מתנינן אלא לעולם דברי הכל פסול אתגנייה ובמאי החזרת לי אבידתי [ח] דהדר ליה מיהא שום פסולות בעולם: בתנ"י לא יצק לא בלל ולא פתח ולא מלח ולא הניף לא הגיש או שפתתן [ט] פתים מרובות ולא משחן כשיירה: גמ' מאי לא יצק אילימא לא יצק בלל עיבובא [י] כתב בה אלא לא יצק [יא] בהן אלא זר אי הכי לא בלל נמי לא בלל בהן אלא זר הא לא בלל כלל פסולה והתנן

ור' יהודה סבר בהך פליגי דלעזר רבנן משום דמידי דלאו אורחיה אכל זלהי דברי הכל פסולה: גזירה. דמשמע להניח מנחת דמו אטו כל דמו וכל דמו פסולא דאורייתא הוא כדמפרש במסכת זבחים צ"ל כל הפסולין (דף לו.) תרי קראי כתיבי צומת כו':

גזירה מקצת דמו כו'. תימה בלשמות מדמו נמי נגזר אטו כל דמו וי"ל לשמות כל דמו נמי לא משמעטם שלא יעשה זריקה כלל אלא אחר זריקתה ישמה וז"ל (ט) לאכול אפיה מורים ליגזר אטו כל אימורים דהו פסולא דאורייתא וי"ל דהיא נמי אפשר צאלילה לאחר שהענין למחר או להוליא האור שאינם אלא לזיון בעלמא ולא דמי להניח דמשמעטם שלא יעשה זריקה כלל ועוד צאימורים לא מייפסול מנת להניח אימורין למחר או להוליא לחוק היה פוסל ר' יהודה דמתן צבזמים צפרק כל הפסולין (דף לה:) ושמה טעמא משום דגזר להניח כל האימורים אטו להניח כל דמו: ע"ד אחת. צבגילת סתרים דרבינו נסים גריס עד לאחת פירוש עד מלך כדמתרגמינן מלך מלך וי"מ עד אחת עד הנפש שנקראת [כ] ימיה והשתא משמע הכל דלמו: למד הרבה מרבי אלעזר בן שמעון וקשה דכסוף הערל (במסע ד' פה.) אמר רבי כשהלכתי אצל רבי אלעזר בן שמעון מצאתי יוסף הבבלי יושב לפניו והיה חביב לו ביותר עד [ב] לאחת אמר לו רבי השוחט את הזבח להניח מדמו למחר מהו אמר לו כשר צהריים אמר לו כשר מנחה אמר לו כשר אלא שר' אלעזר פוסל צהבו פניו של יוסף הבבלי אמר לו יוסף כמדומה אני שלא ביווננו שמועתינו עד פתח אמר לו רבי הן אלא שר' יהודה פשוט שנה לו והזורתי על כל תלמידיו ובקשתי לי חבר ולא מצאתי עכשיו ששנית לי פסול החזרת לי אבידתי זלגו עיניו דמעוות של רבי אלעזר בן שמעון אמר אשירים תלמידי חכמים שדברי תורה חביבין עליכם ביותר קרא עליו המקרא הוא ימה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי וגו' הא מפני שר' יהודה בנו של ר' אלעאי ורבי אלעאי תלמידו של ר' אלעזר [ד] לפיכך שנה לך משנת רבי אלעזר ואי סלקא דעתך דברי הכל פסול אתגנייה מאי החזרת לי [ה] אבידתי איהו פלוגתא קאמר ליה אלא מאי בשר ור' אלעזר [ו] פסול פוסל אתגנייה אי הכי מאי הא מפני [ז] (פלוגתא) אגן נמי פלוגתא קא מתנינן אלא לעולם דברי הכל פסול אתגנייה ובמאי החזרת לי אבידתי [ח] דהדר ליה מיהא שום פסולות בעולם: בתנ"י לא יצק לא בלל ולא פתח ולא מלח ולא הניף לא הגיש או שפתתן [ט] פתים מרובות ולא משחן כשיירה: גמ' מאי לא יצק אילימא לא יצק בלל עיבובא [י] כתב בה אלא לא יצק [יא] בהן אלא זר אי הכי לא בלל נמי לא בלל בהן אלא זר הא לא בלל כלל פסולה והתנן

ור' יהודה סבר בהך פליגי דלעזר רבנן משום דמידי דלאו אורחיה אכל זלהי דברי הכל פסולה: גזירה. דמשמע להניח מנחת דמו אטו כל דמו וכל דמו פסולא דאורייתא הוא כדמפרש במסכת זבחים צ"ל כל הפסולין (דף לו.) תרי קראי כתיבי צומת כו':

גזירה מקצת דמו כו'. תימה בלשמות מדמו נמי נגזר אטו כל דמו וי"ל לשמות כל דמו נמי לא משמעטם שלא יעשה זריקה כלל אלא אחר זריקתה ישמה וז"ל (ט) לאכול אפיה מורים ליגזר אטו כל אימורים דהו פסולא דאורייתא וי"ל דהיא נמי אפשר צאלילה לאחר שהענין למחר או להוליא האור שאינם אלא לזיון בעלמא ולא דמי להניח דמשמעטם שלא יעשה זריקה כלל ועוד צאימורים לא מייפסול מנת להניח אימורין למחר או להוליא לחוק היה פוסל ר' יהודה דמתן צבזמים צפרק כל הפסולין (דף לה:) ושמה טעמא משום דגזר להניח כל האימורים אטו להניח כל דמו: ע"ד אחת. צבגילת סתרים דרבינו נסים גריס עד לאחת פירוש עד מלך כדמתרגמינן מלך מלך וי"מ עד אחת עד הנפש שנקראת [כ] ימיה והשתא משמע הכל דלמו: למד הרבה מרבי אלעזר בן שמעון וקשה דכסוף הערל (במסע ד' פה.) אמר רבי כשהלכתי אצל רבי אלעזר בן שמעון מצאתי יוסף הבבלי יושב לפניו והיה חביב לו ביותר עד [ב] לאחת אמר לו רבי השוחט את הזבח להניח מדמו למחר מהו אמר לו כשר צהריים אמר לו כשר מנחה אמר לו כשר אלא שר' אלעזר פוסל צהבו פניו של יוסף הבבלי אמר לו יוסף כמדומה אני שלא ביווננו שמועתינו עד פתח אמר לו רבי הן אלא שר' יהודה פשוט שנה לו והזורתי על כל תלמידיו ובקשתי לי חבר ולא מצאתי עכשיו ששנית לי פסול החזרת לי אבידתי זלגו עיניו דמעוות של רבי אלעזר בן שמעון אמר אשירים תלמידי חכמים שדברי תורה חביבין עליכם ביותר קרא עליו המקרא הוא ימה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי וגו' הא מפני שר' יהודה בנו של ר' אלעאי ורבי אלעאי תלמידו של ר' אלעזר [ד] לפיכך שנה לך משנת רבי אלעזר ואי סלקא דעתך דברי הכל פסול אתגנייה מאי החזרת לי [ה] אבידתי איהו פלוגתא קאמר ליה אלא מאי בשר ור' אלעזר [ו] פסול פוסל אתגנייה אי הכי מאי הא מפני [ז] (פלוגתא) אגן נמי פלוגתא קא מתנינן אלא לעולם דברי הכל פסול אתגנייה ובמאי החזרת לי אבידתי [ח] דהדר ליה מיהא שום פסולות בעולם: בתנ"י לא יצק לא בלל ולא פתח ולא מלח ולא הניף לא הגיש או שפתתן [ט] פתים מרובות ולא משחן כשיירה: גמ' מאי לא יצק אילימא לא יצק בלל עיבובא [י] כתב בה אלא לא יצק [יא] בהן אלא זר אי הכי לא בלל נמי לא בלל בהן אלא זר הא לא בלל כלל פסולה והתנן

[6] ונחום לו: [7] כוספתא
דבזיה ספ"ג: [8] שחיתת אמר
לו כשר זכרים כו' מנחה כו'
ערבת א"ל כשר אלא שר' אלעזר
צ"ל ויהי בתוספתא: [9] מאי
הא מפני הא אגן. צ"ק.
[10] פסול צ"י: [11] ולקמן כו'.
[12] ו"ל ספ"ג: [13] בלל כו'.
[14] ו"ל ותיקא: [15] שנתן.
אפיתן פתחן וקומן שגמרא
כו' כגון משנת ומלח כו'.
צ"ק: [16] ויקרא [17] כו'.
[18] ויעזרו: [19] לאכול
החומרים לגזר. צ"ק: [20] לרבי.
צ"ק: [21] והא ק"ל משפט כו'.
[22] ו"ל ותיקא: [23] מני שמואל.
צ"ק: [24] ואלעזר שר' אלעזר.
[25] ונפשוט ש"ל מוכר ונתן
אלא כ"ל אלא ש"ל מוכר ונתן
קמן ותיקא: [26] בגמרא שם
שמעיה תמשה: [27] גם משנת
צבזמיתו גם כ"מ כ"מ כ"מ כ"מ
כו מנ"ל סוטה שער השמים
התעבה והמלא ל' מוכר מתן
מנחה ור' אלעזר שם שם כספדין
כ"מ כ"מ כ"מ כ"מ כ"מ כ"מ כ"מ
כ"מ כ"מ כ"מ כ"מ כ"מ כ"מ כ"מ
תוס' כ"מ כ"מ כ"מ כ"מ כ"מ כ"מ
והקטיר ע"ש כ"מ כ"מ כ"מ כ"מ
דנפסות הוה כ"מ כ"מ כ"מ כ"מ
דקטיר ע"ש. ו"ל גם כ"מ כ"מ כ"מ כ"מ

תורה אור השלם

1. מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי

הגהות הב"ח

[6] גמ' ור' אלעזר פוסל אתגנייה כ"ל ותיבת פסול נתקן: [7] רש"י ד"ה לא יהיה וכו' שפתח סתם סודי ואח"כ מ"ה פתח מרובות פתחה לחת:

מוסף ש"י

אי אתם מודים לי שאם הניחו למחר שפסול דלם נפסול (ב"ק פ"ד הלכה ה')

פתת אלא כדי קמיעה כשר כדאמרין צאלו מנחות (לקמן דף ע"ה:): לא הניף. צבגילת מוטא [א] וקנאות דטענות מנופה צפרק כל המנחות (שם פ"ה): לא הגיש. צבגילת דרומית מערבית כדמפרש צבגילתא [ב] (שם פ"ה): לא בלל. צבגילת אפיתן פותחן וקומן כדמפרש צאלו מנחות (לקמן דף ע"ה:). ופתחן [א] מרובות גדולות יותר מדין המפורש צאלו מנחות נקמיות (שם דף ע"ה:). מנחת ישראל כופל אחד לשים ושנים לר': ולא משקן. אומן העטעות משיחה כדכתיב ורקיקי מ"זות משוחים צבגילת (ויקרא ו'): גמ' עובבא כתיב צה. דהא [א] נאמר י"קיה צבגילת הסולת ושנית צבגילת נקמן (דף כ'.) דל"ן [א] שחזרה ושנה הכתוב צבורת מנחה אינו אלא לעכב. אי נמי דכתיב (ויקרא ב') וילקט עליה שמן מנחה היא הניח מנחה ולא שלא יקן מנחה דבר היא עיבובא. ואף על גב דדרשינן ליה צאלו מנחות (לקמן דף ע"ה.) למעוטי מנחת מאפה מיליקה שמעינן נמי עובבא מייניה: והתנן

לא דקדק כסדר דמנופה קודמת למליחה כדתיבא [א] סוטה (דף ע"ה:). והניף והגיש קמץ ומלח והקטיר ועוד אמרינן צבגילת נקמן (דף כ'.) דל"ן לומר לא מלח כהן אלא זר וכי תעלה על דעתך שזר קרב אלא מנחת והיינו משום שהיתה המליחה אחר תנופה והבשלה: צבגילת נקמן (דף ע"ה:). ופתחן [א] מרובות גדולות יותר מדין המפורש צאלו מנחות נקמיות (שם דף ע"ה:). מנחת ישראל כופל אחד לשים ושנים לר': ולא משקן. אומן העטעות משיחה כדכתיב ורקיקי מ"זות משוחים צבגילת (ויקרא ו'): גמ' עובבא כתיב צה. דהא [א] נאמר י"קיה צבגילת הסולת ושנית צבגילת נקמן (דף כ'.) דל"ן [א] שחזרה ושנה הכתוב צבורת מנחה אינו אלא לעכב. אי נמי דכתיב (ויקרא ב') וילקט עליה שמן מנחה היא הניח מנחה ולא שלא יקן מנחה דבר היא עיבובא. ואף על גב דדרשינן ליה צאלו מנחות (לקמן דף ע"ה.) למעוטי מנחת מאפה מיליקה שמעינן נמי עובבא מייניה: והתנן